

«Espanya no té la culpa de tot»

Vice-president del Parlament de Catalunya, escriptor i llegidor, figura destacada en la Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra, Isidre Molas parla d'Europa i Catalunya, de finançament autonòmic, del PSUC i de Barcelona...

Miquel Riera

La cambra legislativa catalana roman desèrtica en aquest migdia estiuenc. La vida parlamentària també s'esllangueix amb l'arribada de la calor i el sol pica fort al parc de la Ciutatella de Barcelona, on hi ha emplaçat l'edifici del Parlament. Turistes ociosos poden veure's allargassats a la gespa dels jardins dels voltants. Caldrà esperar la «rentrée» política perquè torni la característica bullícia de les sessions parlamentàries.

Ara, Isidre Molas pot relaxar-se un xic i tornar, malgrat que no el temps que desitjaria, a l'activitat intel·lectual. Certament, la vida d'un vice-president, com ell mateix reconeix, comporta una gran concentració envers la feina que desenvolupa. «És allò que al matí hi ha dues hores d'activitat política, després una a la tarda, però tot el dia tens els pensaments absorbits».

Ens ho explica al seu despatx, senyorial, amb el terra de fusta noble i vernissada. Primer, vol informar-se de l'orientació de l'entrevista. No pot evitar la seva oberta preferència de parlar de temes genèrics, per exemple del futur polític de Catalunya, on es troba a gust. Les qüestions polítiques puntuals semblen avorrir-lo i tampoc no li plau endinsar-se en aspectes espinosos o polèmics. Assegura que la crítica, en concret la dirigida a formacions polítiques rivals, no va gaire amb la seva manera de fer.

Aquest estudiós de la política de quaranta-cinc anys, amb nombrosos cabells blancs, posat distingit i parlar professoral, se'ns presenta preocupat pels canvis que afecten la nostra societat. Europeista convençut, creu que Europa s'ha d'adequar de la forma més convenient, si no vol caure en un pla de secundarietat amb les grans potències.

Adopta un posat reflexiu i es submergeix en els seus pensaments. «Estem assistint —afirma— a un procés de renovació econòmica profund, en un context en què es discuteix la posició d'Europa —i ahora la del nostre

país— en el món. El teixit industrial europeu és envellit. La divisió política i l'impacte produït per la crisi econòmica han originat grans dificultats per procedir a la necessària renovació. Només una Europa integrada políticament pot abordar, amb garanties, el repte tecnològic, la reconstrucció industrial i obrir-se al món. L'handicap més important que veig per aconseguir-ho és, d'acord amb allò que deia abans, la inexistència d'una política econòmica conjunta en l'àmbit internacional».

Segons Isidre Molas, cal que surti a la superfície el seu potencial intrínsec. El pla tecnològic Eureka suposa un gran pas endavant. Alhora, caldria eliminar el dret de veto que encara subsisteix a la Comunitat Econòmica Europea i fer una actuació coordinada que afavoreixi el desenvolupament d'empreses de tecnologia punta. En una expressió prou gràfica de l'entrevistat, «en resum, s'ha de posar ordre al galliner».

—Molt bé, però, ¿Catalunya quin paper pot fer aquí? Perquè m'imagino que no serà el de gall d'aquest galliner que dieu...

—(Deixa anar un lleu somriure). No, evidentment. L'activitat internacional de Catalunya ha d'anar encaminada a mantenir la seva presència al costat de les comunitats més avançades i en la seva afirmació de poble a nivell internacional. Hem de formar part d'aquelles zones territorials que jugaran un paper preponderant en la nova situació socioeconòmica.

El vice-president del Parlament català considera que això és possible, tot i no disposar d'un estat propi. «Ara bé, aquesta presència s'ha de fer com a unitats socials, sense pretendre adoptar les competències que pertoqueu a l'estat. Per tal que tingui una efectivitat real, s'hauria d'enfocar d'una forma no partidista, és a dir, que tots els municipis catalans puguin projectar-se de cara a l'exterior.

—¿Quina és l'actuació del Parlament en aquest sentit?

—El Parlament ha dut a terme una

DOMÈNEC HUMBERT

activitat internacional en l'anomenada «línia Morán», de participació de les comunitats autònomes, tal com succeeix en uns altres països. Implica una connexió de Catalunya en l'òrbita de relació entre Espanya i la República Federal Alemanya, de treball i col·laboració conjunts. S'han de triar, però, bé els socis amb els quals es vol anar de sacret per edificar l'Europa futura. Així, s'han acceptat les iniciatives del Parlament de contacte amb altres pobles i ciutats, per exemple, Sicília, Venècia, i els *länders* alemanys. De fet, Alemanya i Itàlia són els països europeus amb els quals tenim una relació més directa. Els

contactes amb França s'han d'establir a nivell departamental, ja que les regions franceses no gaudeixen d'autonomia. Catalunya pot actuar de forma semblant als referits *landers* —que estan sempre en sincronia amb les decisions de l'estat—, si bé encara hi ha molta feina a fer, perquè no té tota la seva capacitat operativa.

—Això no deu incloure la presència

desenvolupar-se el deferalisme en el marc de la Constitució. No estic d'acord, tot i això, que sigui una forma d'unificació i, per contra, sóc partidari d'un règim autònom que permeti assolir les necessitats de cada pobl.

—Haurà de coincidir que, si no hi ha els diners suficients, no pot fer-se gran cosa. ¿Quan se solucionarà

més prioritària a resoldre serà la de l'organització territorial de Catalunya...

—És cert, i no voldria que, en lloc d'organització, fos divisió. La sensatesa ens diu que és imprescindible un acord polític global per tal que la llei que surti aprovada pugui aplicar-se sense problemes.

En referir-se a l'actuació del govern català en aquest tema se li enfosqueix el rostre i no sap estar-se de donar un colp de bastó als seus titulars. «És una insensatesa —comenta— la preocupació que palesa d'executiu pel creixement de Barcelona. És obvi que les metròpolis tenen un gran pes específic en la majoria de països. No crec que cap majoria, per sectària que sigui —diu amb una certa aspresa en el to de veu—, pugui estar disposada a ofegar la capital catalana. I dic això, sense tenir una predisposició envers una fórmula jurídica concreta que pugui considerar-se la més adequada per regular el fet metropolità. Senzillament, opino que aquest no és el bon camí.

—Permeteu-me un incís. ¿De les vostres paraules pot deduir-se que a la «Batalla de Barcelona», a les eleccions municipals, hi haurà sang i fetge?

—No hi haurà cap batalla. La majoria de ciutadans considera que la gestió de l'actual ajuntament ha estat molt brillant i pràcticament està enllestit el programa municipal. Seria un error pensar que els resultats d'unes eleccions poden extrapolar-se a altres. La gent vota de forma diferent en cadascuna. Maragall és un gran alcalde.

—Tornant al Parlament, ¿no són abusius els recursos presentats per l'administració central contra les lleis de la cambra catalana?

—Mirant amb ulls històrics, els recursos poden considerar-se un fet normal, si bé el nombre és superior al desitjable. És un tema que no hem d'exagerar, perquè una de les atribucions del Tribunal Constitucional és decidir sobre aquestes qüestions. De qualsevol manera, si tenim en compte la Constitució i l'Estatut d'Autonomia —que exigeixen definicions o precisions ulteriors, en alguns aspectes—, era previsible que el Tribunal Constitucional hagués d'intervenir amb freqüència. Això no obstant, espero que minvin els recursos, ja que és un fet desestabilitzador.

Mentre fa una altra pipada parsimoniosa, parlem de la funció de l'esquerra en el context polític d'avui.

dels Països Catalans com una sola comunitat...

—(Sembla que el tema l'incomoda un xic i fa un rodeig a la qüestió). Parlo de la política real que pot fer-se i d'una presència internacional possible. Als valencians o balears els pertoca establir les fórmules de cooperació que considerin més idònies.

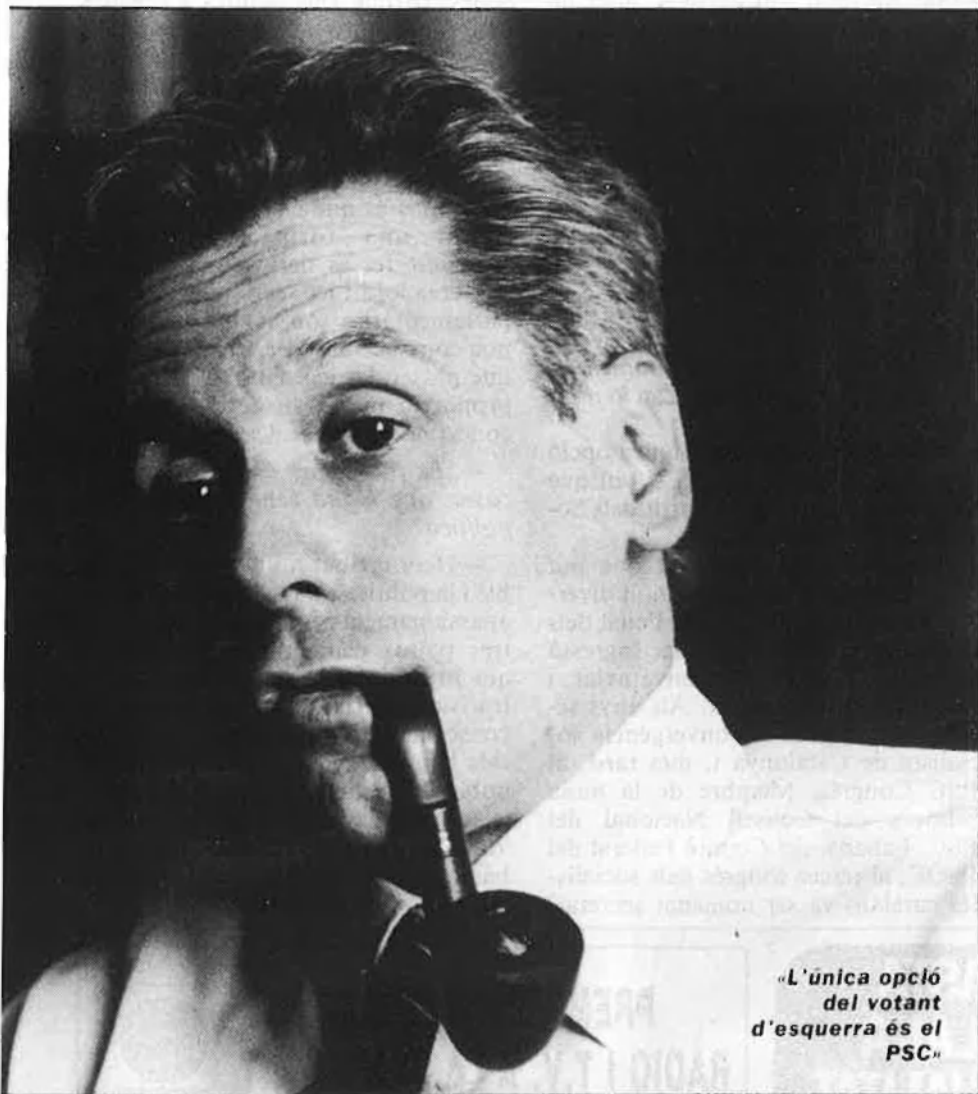
—¿Una estructuració federal de l'Estat espanyol permetria assolir millor aquestes fites?

—És políticament aconsellable, en primer terme, que funcioni bé l'estat de les autonomies, que representa la reestructuració del centralista que hem heretat. En aquest context, pot

d'una vegada el finançament de les autonomies?

—S'ha arribat a un acord en aquest tema, malgrat que sigui complex. Pot trobar-se una fórmula a l'estil alemany i acomodar-la al cas particular de Catalunya. Per anar bé, el sistema ha de ser definitiu, revisable periòdicament i objectiu (per percentatge). S'ha dramatitzat massa per part de certes organitzacions polítiques. No es pot dir que tot allò que va malament és per culpa d'Espanya. Aquí també s'ha de resoldre per comú acord entre tots els partits polítics.

—De cara a la propera «rentrée» parlamentària, suposo que la qüestió

«L'única opció del votant d'esquerra és el PSC»

Per a Isidre Molas, no hi ha una crisi definida. «L'esquerra es fa replantejaments sempre. Allò que ocorre és que els partits esquerrans tenen en consideració que vivim una situació de canvi i que han de modificar l'estructura organitzativa. Han d'adaptar-se als nous temps i evitar la nostàlgia. Hi ha molts temes oberts, per als quals no hi pot haver respostes tancades. Ningú no té la raó absoluta per negar el pa i la sal als altres.

A parer del vice-president del Parlament, no són certes les afirmacions de les formacions dretanes, segons les quals la socialdemocràcia està en retrocés a l'antic continent. «Són ells —assegura— els que tenen molts problemes i no els aborden seriosament. Penso que Margaret Thatcher, amb la política que fa, conduirà el país al desastre». Referint-se al líder de l'oposició, Manuel Fraga, diu amb una important dosi d'ironia, «entre 1982 i 1986, almenys, Fraga ha guanyat en menys anticossos; vull dir amb això que ja no desvetlla tants adversaris apassionats».

El futur de l'esquerra a Catalunya s'articula al voltant del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), en la qual cosa coincideixen tots els líders socialistes i, com és clar, Isidre Molas. Amb una palesa satisfacció recorda que el seu partit va treure un milió dos-cents mil vots a les darreres eleccions legislatives. Malgrat això, no es vol mullar en fer-li avinent que ha sofert un retrocés relatiu en comparar els resultats amb els de les legislatives de 1982. «Hem guanyat ¿oi? Al meu entendre, els resultats són

bons, tot i que l'abstenció ens ha perjudicat en certa mesura».

Pel que fa a l'augment de Convergència i Unió, «han recollit els vots d'Alianza Popular, alguns dels antics votants d'UCD i d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit aquest darrer que s'ha emplaçat en la mateixa òrbita de Convergència».

En el cas del PSUC, el seu pobre resultat electoral fou degut a, «per un cantó, la dispersió de l'espai comunista i, per l'altre, a l'aliança amb Nacionalistes d'Esquerra, la qual potser es va fer massa tard per cohesionar els electorats respectius».

De la Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra, se'n desprèn que poden iniciar-se contactes amb altres formacions d'aquest espectre per arribar a un nou front de progrés.

—¿Hi ha hagut algun contacte amb el PSUC per arribar a un pacte electoral a les properes eleccions municipals o amb alguna altra organització d'esquerres?

—No. Considero que l'única opció que té avui dia el votant, si vol que l'esquerra guanyi, és el Partit dels Socialistes de Catalunya.

L'interès per la política, que pot desenvolupar-se en àmbits molt diversos, és una constant, des de l'edat dels divuit anys, en la seva vida. Ingressà al Front Obrer de Catalunya aviat, i al 1962 fou condemnat. Als anys setanta s'incorporà a Convergència socialista de Catalunya i, més tard, al PSC Congrés. Membre de la mesa primera del Consell Nacional del PSC, i abans, del Comitè Federal del PSOE, al tercer congrés dels socialistes catalans va ser nomenat secretari

d'estudis i documentació. Des del 1980, és vice-president del Parlament de Catalunya. Està molt a gust en el seu càrrec actual, però «no el considero permanent, més aviat com una forma de posar el meu esforç al servei de col·lectivitat i consolidar la democràcia i la reconstrucció de Catalunya». En acabar aquesta legislatura té la intenció de deixar el càrrec a altres persones, perquè «els polítics a vegades hem d'assumir responsabilitats públiques, però, com a persones normals, també hem de tornar a l'exercici de la pròpia professió, en el meu cas, l'activitat docent».

Comenta que una de les seves preocupacions és que els diputats no han tingut una formació suficient. D'aquest fet es deriva una actuació poc creadora i les seves intervencions parlamentàries són sovint literàries i poc convincents. «Per sort, a mesura que passen les legislatures, hi ha una proporció més gran de diputats que coneix bé els temes dels quals parla.»

—¿És potser per això, entre altres coses, que molta gent «passa» de la política?

—Hem arribat a una situació estable i la política no ha de produir grans apassionaments, com succeeix als altres països democràtics. No és cert que hi hagi desinterès, sinó, per contra, una profunda saviesa popular i, consegüentment, les decisions electorals han estat preses seriosament. El poble ha demostrat, en cada ocasió, la seva maduresa política. A l'hora de votar la gent té en compte un element bàsic, que és el judici d'una determinada gestió de govern. □

LA PASTA CATALANA DE QUALITAT SUPERIOR

C/ Cels Xaurador, s/n. - Apartat, 3
Telf. Comercial 869 85 10 - Administració 869 89 61
CALAF - Alta Segarra - Barcelona

PREMI D'ESTUDIS SOBRE RÀDIO I T.V. A LA COMUNITAT VALENCIANA

Tema: mitjans de radiodifusió o TV a la Comunitat Valenciana, des de qualsevol perspectiva.

Presentació: obres inèdites; extensió mínima: 75 fulls. Hom els trametrà per triplicat, amb títol i plica, abans del 10 d'octubre de 1986. Indistintament en castellà o valencià.

Jurat: especialistes en mitjans de comunicació, persones rellevants de la vida cultural, membres del Consell Assessor. Farà públics els seus acords abans del 31 d'octubre de 1986.

Premis: 300.000 pessetes; accésit de 100.000 pessetes.

Petició de Bases i entrega d'originals: Seu del Consell Assessor de RTVE.

CONSELL ASSESSOR DE RTVE COMUNITAT VALENCIANA
Ruiz de Lihory, 1, 2.º - Telefons 331 23 26 / 331 23 27 - 46003-VALENCIA